

zmaření uspokojení jeho věřitelů z pouhé okolnosti, že za dříví strženého peníze neužil výhradně na uspokojení knihovních věřitelů. Na tomto podkladě jeví se zjištění úmyslu § 1 zák. o zmaření exekuce vyžadovaného neúplným a ve svém důsledku právně pochybným; i bylo zmateční stížnosti z důvodů čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti k novému projednání a rozhodnutí do první stolice, aniž bylo třeba obírat se ostatními námitkami zmateční stížnosti. Při novém projednání bude pak na soudu první stolice, by vhodnými průvody zjistil, vybočuje-li pozastavená činnost obžalovaného skutečně z rámce řádného hospodaření čili nic, zda si byl obžalovaný toho vědom, že, kácí stromy, z těchto mezí vystupuje. Podotýká se, že výrok o trestu je pochybený, jelikož trest tuhého vězení by bylo lze vysloviti jen, kdyby tu byly okolnosti přitěžující (§ 2 zákona o maření exekuce), kdežto soud nalézací vyměřuje trest, neshledal žádných takových okolností.

Čís. 3454.

K pojmu »veřejné listiny« ve smyslu § 199 d) tr. zák. se vyžaduje, by byla vystavena veřejným úřadem neb osobou zákonem zvláště k tomu ustanovenou v oboru jejich působnosti.

Vystavení vysvědčení o vyhoření a vysvědčení chudoby k cíli žebroty nepatří v obor působnosti obecního úřadu, neboť podle § 3 zákona z 10. května 1873, čís. 108 ř. zák. je vydávání takových vysvědčení zakázáno. Nespadá proto padělání takového vysvědčení pod sankci § 199 d) tr. zák.

I když zrušovací soud, přezkoumávaje rozsudek pro zločin podvodu podle § 197, 199 d), 200, 201 d) tr. zák., vyloučil kvalifikaci podle § 199 d) tr. zák., nemůže přihlížeti k ustanovením nového mírnějšího zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., byl-li rozsudek prvního soudu vynesěn před účinností tohoto zákona a odsuzující výrok pro zločin podvodu podle §§ 200, 201 d) tr. zák. zůstal v právní moci, nebyv zmateční stížností napaden.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1929, Zm I 183/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 18. února 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d), 201 d) tr. zák., vyhověl, pokud napadla rozsudkový výrok kvalifikující jeho čin také podle § 199 písm. d) tr. zák., a napadený rozsudek ohledně této kvalifikace zrušil. Důsledkem toho zrušil rozsudek i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a vyměřil obžalovanému za zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 písm. d) tr. zák. a za pravoplatně zjištěný zločin veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. podle § 100 odst. 2 tr. zák. nový trest.

Důvody:

Obžalovaný byl napadeným rozsudkem uznán též vinným, že, vydává se za pohořelého chalupníka Josefa N-a z N. V. a vykazuje se padě-

laným potvrzením obecního úřadu v N. V. stvrzujícím, »že chalupník Josef N. z téže vsi čp. 17 byl postižen ohněm v bouři, při němž jeho majetek padl za oběť ohni i se sklizní« — a doporučujícím ho »na občany k nějaké podpoře«, vylákal na četných osobách peníze, obilí a j. v úhrnné ceně 217 Kč, a že tím spáchal zločin podvodu podle §§ 197, 199 písm. d), 201 písm. d) tr. zák. Podle § 3 zákona z 10. května 1873, čís. 103 ř. zák. vydávati vysvědčení o případu neštěstí nebo vysvědčení chudoby k tomu, by někdo mohl z místa na místo choditi žebrotou, jest zakázáno a přestoupení této záповědi tresce se pěněžitou pokutou od 20 do 200 Kč. Nepatří tedy vystavení vysvědčení o vyhoření a vysvědčení chudoby k cíli žebroty v obor působnosti obecního úřadu. A poněvadž se k pojmu veřejné listiny podle § 199 písm. d) tr. zák. vyžaduje, by byla vystavena veřejným úřadem neb osobou zákonem zvláště k tomu ustanovenou v oboru jejich působnosti, plyne z toho, že vysvědčení takové nejsou v oboru působnosti té vystaveno, není veřejnou listinou ve smyslu § 199 písm. d) tr. zák. a jeho padělání nepodléhá sankci § 199 písm. d) tr. zák. Zmateční stížnosti obžalovaného vytýkající podle § 281 čís. 10 tr. ř. — třeba z jiného důvodu —, že neměl býti čin obžalovaného kvalifikován také podle § 199 písm. d) tr. zák., nelze upříti důvodnosti, a bylo jí proto vyhověno potud, pokud napadá rozsudkový výrok kvalifikující čin obžalovaného také podle § 199 písm. d) tr. zák., a bylo podle § 288 odst. II čís. 3 tr. ř. rozhodnuto ve věci samé a výrok rozsudku o vině kvalifikací podle § 199 písm. d) tr. zák. byl zrušen. Kvalifikace podle § 201 písm. d) tr. zák. — správně podle §§ 200, 201 písm. d) tr. zák. — pak zmateční stížnost napadena není. Skutek obžalovaného jest tedy zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 písm. d) tr. zák. Přezkoumáváje rozsudek nemůže zrušovací soud přihlížeti k ustanovením nového mírnějšího zákona z 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., ježto rozsudek prvního soudu byl vynesěn před účinností tohoto zákona a odsuzující výrok pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 d) tr. zák. zůstal v právní moci, nebyv zmateční stížností napaden. Důsledkem shora uvedeného zrušení bylo zrušiti i výrok o trestu a výroky s ním souvislé a bylo vyměřiti jednak za zločin veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák., — ohledně něhož rozsudek nalézacího soudu stal se pravoplatným po zamítnutí zmateční stížnosti obžalovaného rozhodnutím z 15. března 1929, č. j. Zm I 183/29 — jednak za zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 písm. d) tr. zák. trest nový podle § 100 odst. 2 tr. zák. s ohledem na ustanovení § 34 tr. zák.

Čís. 3455.

Skutková podstata přečinu podle § 66 zák. ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák. nepředpokládá, by se nákaza rozšiřovala důsledkem činnosti pachatelovy ve velikém rozsahu neb i jen do obce, okresu, kraje dosud nákazou nepostížených; pro pojem šíření nákazy stačí, že činností pachatelovou bylo přivoděno onemocnění zvířat i v ojedinělých usedlostech dosud nákazy té prostých.

Pojem nedbalosti není zákonem čís. 177/1909 vymezen; jest jej i pro rozsah tohoto zákona vymeziti podle povšechných zásad § 335 tr. zák.